

gosà miràrsels poruc de trobar interrogants els seus esguarts, y solament quan a confiança se filtrava ab ses paraules, contá'ls deixebles.

Per qu'els contava? No hi eren pas tots, no; n'hi mancava un, el més jove, el preferit: un meridional, un inquiet; precisament aquell qui una tarda, entrant soptadament a la cambra del Mestre, somrigué irònic, al sorprendrel ab la finestra oberta a la ridiculesa de un amor infantí. Mancava aquell qui podia haver descobert l'utilitat dels vidres de colors. Era la seva falta, no més un acte de rebeldia? era una gran consecüència d'haver vist la finestra oberta?

Cert que faltava, y la buidor d'aquell seti, atreia espantosament els ulls de Periandre, com si totes les petites coses s'haguessin juntat a un temps pera tirarli a la cara sa obra no sentida. En aquell seti buit hi havia'l fantasma de l'«amistat», car allavors conegué, Periandre, que aquell deixeble li era necessari, l'únic necessari ja que era l'únic amic.

Preguntá per ell als condeixebles.

Un va dir que l'havia trobat medítabond y la color trasmudada, a lo llarg de l'avinguda, y que al passar prop seu va avergonyirse de l'encontre; un altre contá com ell li havia jurat no tornar a oir la paraula del Mestre, ja que se sentia fortament malalt, y com que d'aquest havia après a esser voluntariós, pera no penedirsen, havia l lensat la clau de la biblioteca; encara un tercer digué si l'havia trobat sol en els jardins, seguint un encantament, y mormolant ab tota la veemencia d'una oració «Medea-Medea».

Allavors Periandre, clarivident, va somriure, y digué que calia tenir compassió al fugitiu. Y ja mai més va parlar-se del deixeble perdut, en aquella Càtedra.

III

Cert que Periandre no podia pas tenirli compassió al seu deixeble, sinó e veja, al fi y al cap aquell era jove, no duia en son voler el pes d'una creació, d'un sistema... y per sobre de tot, sabia el nom de l'estimada!

«Medea! Medea! Felis ell qui beuria en els llavis d'una dóna el vi de la verdat y ciencia, que sabria destriar d'uns ulls mentit la llum de la felicitat verdadera. Medea! Medea! Realitat, Realitat», ell deia. Y la claror capvespral donava al jardí veí les més hermoses tonalitats

eom a una pluma de paó, una cabellera; en aquella hora'l jardí era florit y arribava fins an ell, la luxuria de les aromes més delicades. El jardí era florit, y les blanques columnes de la «villa» semblaven brunyides per llum de lluna, y Periandre deia:—«Petita, petita, tu t'anomenes Realitat? tu t'anomenes Felicitat?» La petita medítabonda havia parat sos jocs, y apomellava les flors més hermoses; apareixia y se fonia entre'ls maçissos de flors, com un raig de llum de lluna; y ell també era a un temps lasciu com un vell sátir, roig de fortor de carn jove, y pur y ingenúu com un infant.

Y ell definitivament va anomenarla Felicitat.

Y li parlava en somnis «Voldràs estimarme? Ah, jo també, com el meu deixeble, fugiria de mí mateix pera venir a trobarte; l'Assia es espléndida y no sabria pas res de la tragedia de la nostra vida; jo mateix vindria a obrirte la porta del jardí...» Més, ara si que ell se sentia clarament fora de la seva època.

Ell escrigué un dia, que l'amor crea homes febles, y mai se sentia tan resolt com allavors, posseït d'amor; per aixó les idees més atrevides creuaven son cervell enlluminat de facetes supersticioses.

Un vespre pensá ab els Poetas. Si ell hagués estat Poeta, ritmaria els ulls, els llavis, els cabells de l'enamurada, ab el convenciment de que ella el llegiria y ab la saviesa de que no's confonguessen ab els ulls ab els llavis, ab els cabells de cap més dóna, perquè ella devia tenir un encís propi, un encís únic; y ella allavors beuria l'amor ab la mateixa copa que ell li oferiria. Més ara, sense armes, com ferho pera fruir la realitat d'aquella dóna?

(Continuará)

Sessions Municipals

Septembre día 23.—A dos quarts de nou, s'obre la sessió baix la presidencia del Alcalde Sr. S. S. y amb assistencia dels concejals Sr. Coma, Torras, Canellas, Jonch, Xiol, Llanç, Díada y Puntas.

El secretari llegix l'acta de la sessió anterior y queda aprovada. També s'aproven alguns punts pera la construcció d'obras públiques